

הלכות קטנה הנל תיבות מומור לתודה נמי מורה מקום הוא לו ואינם מן הפסוק והתחלת המומור מן הרישו ודויק וע"ש כדברי מהרי"ל הנ"ל ברובא סי' ש"ט צדיני ברכות בשם הרי"א ליהוה ע"ש ומ"ש ברש"י כאן דמפסוק וידבר ד' אל משה לאמר איך ללמוד כלום הערות בכללים שלי מפסחים מ"ב א' לאמר לא נאמר כו' והארכתי ע"ש צור:

שם ראשון שקרא כו' שני שקרא כו', כי ממאי דמייתי לקמן הך דר' פפא איקלט כו' משמע דבא לומר דלפי האמת ראשון מכולם וכן משמע גם ממה שהביא הרי"ף הך דר' פפא ודויק וע' שו"ת הרא"ש כלל ה' אות ג' ע"ש:

שם ר' פפא איקלט לבי כנישתא דאבי גוברא, כי כלשון זה ענינה כ"ו א':

כ"ב א' תורה אין כ' וגם יש להם לחשוב כו', כי ע' שו"ת הלכות קטנות מ"ב סי' רנ"ו:

שם ב' הא והא גרמא ל"י, כי כזה חוס' עירובין נ"ד ב' ד"ה מהו לו ו' ו' חוס' בימ' ל' ב' ד"ה לא חרבה, ח"א למרש"א הוריות וי"ד ב' ד"ה הם שנתכוונו לשם מלוא, חוס' עירובין ס"ג א' ד"ה מביא, חוס' פסחים ק"ג א' ד"ה אמר, רש"ים ב"ב פ"ט א' ד"ה נפקא ל"י קרנא בעיני:

שם חודיה ואיבעית אימא כו' כי ובסוף קאמר ואיבעית אין אכור מדרבנן, כי א"ע דמייתי רק מדטולא וטולא לא אכרה תורה אמר מי"מ לשון זה משמע דאפי' מדרבנן שרי ע' מידושי רמב"ן שבת י"ג א' דכ' אהך ואמר החס לא אכרה תורה אלא קורבה של ג"ע בלבד וז"ל ופי' לא אכרה תורה לומר שהיא מותר כדאמר' בעלמא לא אכרה תורה אלא פישוט ידים ורגלים ולא אכרה תורה אלא דמות ד' פנים ביהדי הדדי דהיינו לומר דשרי וכן אימאר החס כל כי האי רביהא ליכול לא אכרה תורה אלא ריבית הבאה מלוא למלוא עכ"ל:

כ"ג א' הכל עולין למנין בכמה ואפי' קמן ואפי' חשה, כי ע' שו"ת שבות שאר"י סי' מ':

שם חודיה כוון כי והא שקב מולחין כו', כי ע' שו"ת מהר"ם בר ברוך סי' רנ"ג:

שם ב' אין פורסין כו', כי ל"ט מדוע לא תמי נמי במשנה הך דב"ב י"ב ב' אין פוחתין בכלה פחות מעשרה והך דסנהדרין ע"ד ב' דאין קידוש השם בפחות מעשרה והך דשם ע' ב' אין עולין בעיבור החודש פחות מעשרה והך דברכות י"ד ב' ונריך לאודוי קמי עשרה:

שם פורסין, כי ע' רש"י וע' כל בו סי' י"א כ' פי' פורסין מזכרין כדכתי' כי הוא יברך הוצא ותרנס ונתן יפרוס על דיבחה עכ"ל:

שם ואין עשאין את כפיהם, כי ע' מהרי"ל סי' שופר וז"ל תקיפת שופר אי' מגיין כי זה הכלל כל דבר דחוריהא אי' מגיין עכ"ל וז"ע דש"תא כפיים נמי דחוריהא ונריך עשרה:

שם רש"י ד"ה לאו אורח ארמא כ' דאיכ מה הנחה למרובין כי משלשן הגמ' ברכות ס"ז ב' אי' מה הנחה לכשרים:

כ"ד ב' הרבה לפו לדרוש במרכבה כו', כי הייט שלפו בהתבוננות דעתם ולא בראיית העין ממש וכזה בחגיגה ס"ו א' נוטה הייתי בין מים הטלוינים למים המתחממים כו' וברש"י מתבונן הייתי:

שם כ"ו שאבוקה בידי בני אדם רואין אותי ומגילין אותי כו', כי כזה בשבת קכ"ח ב' אי' חובי מיתבא דשפא סבא א' איכא מידי חזיא חכרחה ועבדה ל':

שם חפשי שהעם מתחלפין בו, כי ע' שו"ת נחמ' דק סי' ר':
שם אל ריח לריש בר רבי אלמלי חשה לי כו', כי ע' שו"ת חיים חז"י סי' י"ב:

שם ב' ומחו, כי לפי פירש"י נ"ל ומחי ביו"ד לבסוף:
שם תורה ור"י כ' ולא אמו חרי דרבנן ומפיק חד דרבנן, כי ע' שו"ת הלכות קטנות מ"ב סי' רמ"ז:

כ"א א' עד שתתן החמה, כי ע' רש"י כאן וע' רש"י ענינה כ"ה ב' ד"ה קודם הן החמה לא יעלימו דמשמע דקודם הן החמה אינו יום גמור עדיין ומשיה לבני ענינה דרבנן מקלינן למיחשב שלא חל עדיין החטנית דחלותו הוא ביום עשיה:

שם ב' כל הלילה כשר לקבירת העומר כו', כי ג' הרי"ף לקבירת העומר ולספירת העומר וק"ק מדוע לא מני נמי לקריאת המגילה והיינו קריאה דלילה כי היכי דמני כל היום כשר לקריאת המגילה והיינו קריאה דימחא ולפמ"ש הנוב"י חז"י סי' מ"א דרק קריאה דימחא הוא מ"ש דרבני קבלה משאיכ דלילה הוא דרבנן גרידא ע"ש י"ל דחוריהא קתני ודרבנן לא קתני ודימחא דחוריהא חשיבא דדיק כד"ה דמין ופסלה המוספין דדרבנא אגב מוספין ע"י כי פשוט:

שם תורה כל כ' אבל לשופר ולולב יש ע"י, כי דבריהם צריכים ביאור דשופר הא אינו מלוא דמקדש כלל ומה שייך לומר אחריו יהי' שיבנה אולי משום דכיון דלזכרון אחי כפנים דמי ע' ר"ה כ"ו א' ע"כ יש להספיל שיהי' הפנים כפוטל או משום דבמקדש הי' המקיפה עם חלוצרות ע' ר"ה כ"ו ב' וכ"ז א' ושייך להספיל יהי' שיבנה ביהמ"ק ותקיים המלוא בשלימות יותר עם חלוצרות וכש"כ ראשית בכורים ח"ב סי' ב' כי דס"ל לחוס' דכאן כרי"ף דגם בזה"ל חוקטין צב"ד הגדול שבדור בשבת וסבירא לכו דהוא רק זכר למקדש שהיו חוקטין בו בשבת ונריך להוסף דסבירא לכו דכל עיקר תקנת ריב"ז משתדב ביהמ"ק שיהו חוקטין בכל מקום שיש בו ב"ד הוא משום זכר למקדש ומ"ש החוס' לולב כוונתם פשוטה אלוכל כל שבעה דהוא רק זכר למקדש וכ"כ גם כס' ראשית בכורים שם:

כ"א א' תומד ויושב, כי ע' שו"ת חיים חז"י סי' י"א קוש' מדוע קורין יושב הא יש חיוב הלל בפורים רק דקריאתה זו היא הלילה כמבואר לעיל י"ד א' והלל הא נריך להאמר משומד כמבואר באור"י סי' תכ"ב ע"ש וע' לעיל ד' א' חודיה חייב דקריאת המגילה דיום עיקר וי"ל ג"כ העטם דכיון דיש גם חיוב הלל בפורים והלל זמנו רק ביום כדלעיל כ' ב' וע"כ קריאת המגילה דיום עדיפא דיש בה פי שנים מגילה והלל דקריאתה זו היא הלילה ומשאיכ דלילה דהיא מלוא מגילה לבד דאין זמן הלל בלילה וע' בחיים שם דהעיר דאיך אומרים הלל בליל פסח הא הלל צמי יום כנ"ל וכן דן שם להיות ברכת הודאה לריבה להיות ג"כ ביום דווקא לפמ"ש הא"י רבה דלריבה להיות משומד משום דנקרא הלל וכמ"ש ובמושב זקנים יהללוהו והלל בני משומד ע"ש וע' רוקח סי' ר"ל כי ראיתי את רבי שלא קרא הלל דריח עם הציבור וקרא מעלמו מיושב בשעת קריאת החורה עכ"ל ומבואר דעתו דלא בעי' משומד בקריאת הלל:

שם ב' וידבר טולה מן המניין, כי ע' שו"ת הלכות קטנות סי' ס"ט שאלה מי שקיבל עליו לקרות כמה פסוקים של חגלים בכל יום אם יעלה לו (פסוק) למנחם מומור לדוד וכן כל כיוצא חשונה מסתברא דלא עלה לו מן התשבון שראינו חבלה לדוד ארומתך החמיל האלפא ביהא בארומתך אי' תהלה לדוד אינו מכלל המומור דמורה הוא לו עכ"ל ויש לספיקו קת' דמין לכה דכאן דסבוק וידבר ד' אל משה לאמר ג"כ אינו גוף הפירשה והתאמר כמובן וע' מהרי"ל בסדר חפלות של פסח דג"כ ע"א דשם ווארש"א וז"ל יש מקומות אין אומרים בפסח מומור לתודה דאין תודה נקבנת בפסח כו' ואט טהגים לאומרו והמדקדק בדבר ידגל אותם שמי תיבות ומתחיל הרישו לך כו' עכ"ל ולדיוט דהא דכל פסוקא דלא פסקי' משה לא פסקין ל' ה"ה בכטובים אי' לכאורה אי' לרגל מומו לתודה ולהתחיל הרישו ואל"ס